

Ακαρναν. 2) Ὁ μὴ ἔχων ἀφηρημένον τὸν φλοιὸν Πόντ. (Οφ. κ.ά.): Ἀκούρευτον ἀπιδ'. Συνών. ἀκαθάριστος ἐξεφλούδιστος. 3) Ὁ μὴ τρυγηθεὶς, ἐπὶ κυψέλης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τό 'χου ἀκόμα ἀκούριφτον τοὺ μιλίσσ' Αἰτωλ. 4) Ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμου κοινωνίαν, ἄγαμος ἐκ τοῦ ἐθίμου τῆς κουρᾶς τοῦ γαμβροῦ κατὰ τὸν γάμον) Μακεδ. (Βογατσ.).

ἄκούρευτος ἐπίθ. (II) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκούρευτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρευτός <κουρεύω <Τουρκ. *kourmak*.

1) Ὁ μὴ στηθεὶς, ὁ μὴ ἰδρυθεὶς Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Τὰ τεμέλα τῇ σπιτί' ἀκόμαν ἀκούρευτα εἶν' (τεμέλα = θεμέλια) Κερασ. Χαλδ. 2) Ἀτακτοποιήτος, ἀνεπίπλωτος Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.): Τ' ὁσπίτ' ἐμον ἀκόμαν ἀκούρευτον ἐν' Χαλδ. 3) Ἐπὶ ὥρολογίον, ὁ μὴ ἔχων τὸ ἐλατήριον ἐντεταμένον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐφέκα τὴν ὥρα μ' ἀκούρευτον κ' ἐστάθεν (ἐλησμόνησα τὸ ὥρολόγιόν μου ἀκούρδιστον καὶ ἐσταμάτησε) Χαλδ. Συνών. ἀκούρδιστος.

ἄκουρκούτσιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουρκούτσιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρκουτσιαστός <κουρκουτσίαζω.

Ὁ μὴ ἀποβαλὼν τὴν συνεκτικότητά του, ἐπὶ μαστίχης.

ἄκούρνιαστος ἐπίθ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. ἀκούρνιαστους Στερελλ. ἀκούρνιαγος Πελοπν. (Κορινθ. Ξυλόκ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρνιαστός <κουρνιαζώ.

Ὁ μὴ μεταβάς εἰς τὴν κοίτην, ὁ μὴ κοιτασθεὶς, ἐπὶ ὀρνίθων ἐνθ' ἄν. : Οἱ κότιτες εἶν' ἀκούρνιαστες Κορινθ.

ἄκουρος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. Ζάκ. Κάρπ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Οἶν. κ.ά.) Σύμ. κ.ά. ἀκουρους Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκουρε Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκουρος.

Ὁ μὴ κεκαρμένος, ἀκούρευτος ἐπὶ προβάτων, αἰγῶν κττ. καὶ σπανίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἐνθ' ἄν. : Ἀκουρα ἀρνιὰ-γίδια-πράματα-πρόβατα πολλαχ. Ἐμεινα ἄκουρος σήμ-μερις Τδεκατῶν ἡμέραν Κύπρ. || Φρ. Ἐβαλα ἄκουρους καὶ κουρεμένους γὰ μὰ δουλειὰ (ἀνέμειξα κόσμον πολὺν διὰ νὰ τελειώσω τὴν ὑπόθεσίν μου) Ἀθῆν. Πελοπν. Ἐπιδαν κουριμέν' κὶ ἄκουρ' νὰ τοὺν καταφέρ'νι Αἰτωλ. Ἀκουρος καὶ κουρεμένος (ὄχλος ἀνάμεικτος, φύρδην μίγδην) Ζάκ. Κρήτ. Ἀκουρα καὶ κουρεμένα (ἐπὶ τῶν ἀναμειγνυόντων διαφορῶν εἰδῶν ὁμιλίας) Πελοπν. — Λεξ. Αἶν. Κουρεμένοι κὶ ἄκουροι (ἀνθρωποὶ πάσης τάξεως) Δημητσάν. || Παροιμ.

*Ακουροὶ κὶ κουριμένοι | ἦσαν ὅλοι μαζοῦμένοι

(ἐπὶ συναθροίσεως ἀνθρώπων πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας) Θεσσ. Μπῆκι ἀκουρους κὶ βγῆκι κουριμένους (ἐπὶ τοῦ προσδοκῶντος μὲν κέρδη, ἀλλὰ ζημιουμένου) Αἰτωλ. Ἀκουρα πρόβατα πουλεῖ ποκάρι ν' ἀγοράσῃ (ἐπὶ μωροῦ) Λακων. || Ἄσμ.

Ἐχω τὰ πράτα μ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ ζῦγι Εὐβ.

*Ἀσε με, Χάρω, ἄσε με τὸ λίγο τριάντα μέρες,
τ' ἔχω τὰ πρόβατ' ἄκουρα καὶ τὸ τυρὶ 'ς τὸ ζῦγι
(τ' = τί) Οἶν. (τὸ ἄσμ. κατ' ἄλλας παραλλαγὰς καὶ ἀλλαχ.)

ἄκουρούπωτος ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουρουπώτος <κουρουπώνω.

I) Ὁ ἔχων ἀκάλυπτον τὴν κεφαλὴν : Δὲ δορῶ νὰ πάω ὅξου ἀκουρούπωτη. II) Ὁ μὴ κλαδευθεὶς, ἐπὶ δένδρου ἐλαίας.

ἄκούρσευτος ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἄσυλος) Λάουνδ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρσευτός <κουρσεύω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὁ μὴ ὑποστάς λεηλασίαν.

ἄκούρτετος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρτετός <κουρτώ.

Ὁ μὴ καταποθεὶς, ἐπὶ φαγητοῦ, ποτοῦ κττ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ μωρὸ ἀκούρτετο ἔσ' τὸ φαεῖ 'ς σὸ στόμα 'θε Ὁφ. Ἀκούρτετον ἔσ' 'ς σὸ στόμαν ἀτ' τὴ βούκκαν (βλωμὸν) Τραπ.

ἄκούρφευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρφευτός <κουρφεύω.

Ὁ μὴ ἐπαινέσας ἑαυτὸν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) : Γούλ' κουρφεύκουνταν κ' ἐγὼ πάντα εἶμαι ἀκούρφευτος (ὅλοι αὐτοεπαινοῦνται, ἐγὼ ὁμῶς ποτὲ δὲν αὐτοεπαινοῦμαι) Χαλδ. 2) Ὁ μὴ χρηζὼν ἐπαίνων Πόντ. (Κερασ.) Πβ. ἀκούρφιστος.

ἄκούρφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀκούρφιστος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουρφιστός <κουρφίζω.

Ὁ μὴ ἐπαινεθεὶς ὑπ' ἄλλων ἐνθ' ἄν. : Τ' ἄλλτς ἐκούρφιζαν κ' ἐμὲν ἐφέκαν ἀκούρφιστον (τοὺς ἄλλους ἐπήνεσαν καὶ ἐμὲ ἀφήκαν χωρὶς νὰ ἐπαινέσουν) Χαλδ. Πβ. ἀκούρφευτος.

ἄκουσέλευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουσελευτός <κουσελεύω.

Ὁ περὶ οὗ δὲν ἔγινε κακολογία, ἰδίᾳ μεταξὺ γυναικῶν. Συνών. ἀκουβέντσιαστος, ἀκουτσομπόλευτος, ἀκουτσομπόλσιαστος, ἀκοφινάριστος.

ἄκουσμα τό, σύνηθ. ἄκουσμαν Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἄγ'σμα Σάμ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἄκουσμα.

I) Φήμη, θρύλημα, συνηθέστερον ἐπὶ κακοῦ σύνηθ. : Ἐγίνηκες ἄκουσμα 'ς τὸν κόσμον Θήρ. Τὸ ἄκουσμάν του ἐξέβην εἰς οὐλ-λον τὸν κόσμον Κύπρ. Ἐγίνηκεν ἄκουσμα Κεφαλλ. Αὐτὸς ὁ λόγος ἡθὰ βγῆ ἄκουσμα Σίφν. Αὐτὴ ἔβγαλεν ἄκουσμα (ἐπὶ καλοῦ) Πελοπν. (Μάν.) Αὐτόνους ἔχ' ἄγ'σμα Καλοσκοπ. Κάμμὰ θὰ σοῦ δώσω νὰ σ' ἀφήσω 'ς τὸ δόπο νὰ

ἔνῃ ἀκουσμα ἔς τὸ γόμο! Νάξ. || Παροιμ. Ἐβκαλεν τ' ἀκουσμαν ὁ θεριστὴς τῷ ἔπ-πεσεν τῷ ἐτδοιμαῖον (ἀπέκτησε φήμην καὶ ἤδη ἀφροντιστεῖ. Ἐπὶ τοῦ ἀποκτήσαντος φήμην καὶ ἔπειτα μὴ φροντίζοντος περὶ οὐδενός) Κύπρ. || Ἄσμ.

Ἄ πάω θῶ νὰ κρεμαστῶ ἀφ' τῆς ἐλαιᾶς τὸν κλῶνο, νὰ βγῇ ἔς τὸν κόσμον ἀκουσμα, γ-ῆ ἀγάπη κάμνει φόνον (ἄ=θά, θῶ=θέλω) Χίος. Συνών. ἀκ ο ἢ 2, ὄνομα.

β) Ἀγγελία, εἰδησις Εὐβ. — Λεξ. Περίδ. : Ἄσμ.

Μόν' θέλον νὰ μὲ θάψετε μ' αὐτὰ τὰ ματωμένα, γιὰ νὰ πάῃ ἀκουσμα κάτον ἔς τὴ γῆ ἔς τὴ χώρα

Εὐβ. 2) Τὸ διὰ τῆς ἀκοῆς αἰσθημα, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκούειν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) : Ἐσὺ ξάι 'κ' ἀκούς, αἶκον ἀκουσμαν ντό θὰ 'φτάς ἀτο ; (σὺ διόλου δὲν ἀκούς, τοιαύτην ἀκοὴν τί θὰ τὴν κάμης; 'κ' ἀκούς ἀντὶ 'κὶ ἀκούς) Τραπ.

ἀκουσμός ὁ, Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκ ο ὦ.

Φήμη, διάδοσις περὶ τίνος ἔνθ' ἀν. : Εἶδ' ἀκουσμός ἦτον εὐτός! Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει! Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Νὰ βγῇ ἀκουσμός ἔς τὰ χωριά, διαλαλημός ἔς τὴ χώρα Κρήτ.

ἀκουσούρευτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.)—Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουσουρευτός <κουσουρεύω.

Ὁ χωρὶς ἐλάττωμα ἔνθ' ἀν. : Ἀκουσούρευτο παιδί Κονίστρ. Συνών. ἀψεγάδιαστος.

ἀκουστιά ἐπίρρ. σύνθηθ. ἀκουστιά Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀκ'στιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἡκουστιά Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) ἀκ'στιά Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.) Κυδων. Στερελλ. (Αἰτωλ.) 'κουστιά Ἄνδρ. Σέριφ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός.

Ἐξ ἀκοῆς, συνήθως μετὰ τοῦ ρ. ἔχω, σπανίως δὲ τοῦ ξέρω ἔνθ' ἀν. : Τό 'χω ἀκουστιά (ἔχω μάθει ἐξ ἀκοῆς) σύνθηθ. Ἀκουστιά τὴν ἔχω καὶ ὡ τὴν ὁστορία 'φτῇ (ὁστορία=ἱστορία) Νάξ. Ἀκουστιά τὰ 'χ'νι πῶς αὐτεῖνα τ' ἀμπέλιμα τὰ εἶχι τοῦ μαναστήρ' Αἰτωλ. Αὐτὸ τὸ ξέρω ἀκουστιά Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντων. μου, σου κτλ. : Ἀκουστιά μου τό 'χω Εὐβ. κ. ἄ. Συνών. ἀγροικητά. Πβ. ἀκ ο ἢ 3.

ἀκουστής ὁ, Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀκουστής.

Εἰδήμων, γνώστης ἐξ ἀκοῆς : Ἀκουστής εἶμαι. Συνών. ἀκουγιάρις.

ἀκουστιά ἡ, Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός.

Ἀκρόασις : Φρ. Οὔτε φανὰ οὔτ' ἀκουστιά. Πβ. συνών. φρ. οὔτε φωνή οὔτε ἀκρόασι (ιδ. λ. ἀκρόασι).

ἀκουστικὸ τό, Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀκουστικόν.

Τὸ νὰ ἀκούῃ τις καλῶς, ὅξεϊα αἰσθησις τῆς ἀκοῆς : Ἐχει ἀκουστικὸ σὰν τοῦ λαγοῦ.

ἀκουστός ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκ'στός Κυδων. Τήν. ἀκ'στός Ἡπ. 'κουστός Πελοπν. (Λακων.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀκουστός.

1) Ὁ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῇ Κρήτ. : Ἡ φωνή του εἶναι ἀκουστή. 2) Ὁ ἐξ ἀκοῆς ἐγνωσμένος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) : Ἀκουστό τό 'χω Κρήτ. Ἐν τὸν ἡξέρω, ἀμ-μὰ ἔχω τον ἀκουστόν Κύπρ. Τό 'χω ἀκουστό ἀπ' τ'ς παλαιοὶ ἀνθρώπ' Τήν. Ἀκουστόν ἔχ' ἀτο Χαλδ. Ἀτὸ τὸ λόγον ἀκουστό ἔχ' ὁ Ὁφ. Συνών. ἀγροικητός. Πβ. ἀπακουστός. 3) Ἐνδοξος, περίφημος, περιώνυμος πολλαχ. : Ἀκουστός εἶναι ὁ δεῖνα Τήν. || Ἄσμ.

Κινᾷ ἡ Ἠλιογέννητη ἔς τοῦ Χαντζερῆ νὰ πάγῃ,

ἔς τὸν πύργο του τὸν ἀκουστό, μέσ' ἔς τ' Αἰδονᾷ τὸ κάστρο

Ἡπ. Συνών. ξακουστός. 4) Τὸ θηλ. 'κουστή οὐς, μνεῖα, λόγος Πελοπν. (Λακων.) : Φρ. Κρατοῦν τὴν 'κουστή τοῦ δεῖνα (ἔχουν τὴν μνεῖαν, λέγουν περὶ αὐτοῦ).

ἄκουτα ἐπίρρ. Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκουτος.

Χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ τι, ἀποφητὶ ἔνθ' ἀν. : Ἐπῆγα ἄκουτα ἄκουτα Ἡπ. Ἡρῆτι ἄκουτα ἄκουτα κὶ μὴ ξάφνισι αὐτόθ.

ἀκουτάλευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκ'τάλιφτους Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουταλευτός <κουταλεύω.

Ὁ μὴ ἀνιχνευθεῖς, ὁ μὴ ἐρευνηθεῖς : Δὲν ἄφ'κι τόπον ἀκουτάλιφτου.

*ἀκουτελογέμιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουτ'λουγέμιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀκουτ'λουγιόμιστους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτελογεμιστός <κουτελογεμίζω.

Ὁ μὴ ἔχων γεμισμένον, πλήρες διὰ προσθέτου τοιχείου τὸ μεταξὺ τῆς ἄνω ὀριζοντίας ἐπιφανείας τοῦ τοίχου καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ τοποθετημένης πλαγίας δοκοῦ τῆς ἀετοειδοῦς στέγης σχηματιζόμενον τριγωνικὸν διάστημα, ἐπὶ τοίχου : Ἀκουτ'λουγιόμιστου δ'βάρ'.

ἀκούτης ὁ, Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀκούτη ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μεσσήν. Ὀλυμπ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ αὐχὴν, τὸ κατ' ἰνίον ὁστοῦν Ζάκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. κούτικας κούτρουφας. 2) Τὸ ὀπισθεν, τὸ ἀμβλὺ μέρος τεμνόντων ὀργάνων, μαχαίρας, πελέκεως κττ. Ζάκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μεσσήν. Ὀλυμπ.) : Τὸν βάρεσε μὲ τὴν ἀκούτη Ἀρκαδ. Αὐτὸ τὸ μαχαίρι τ' ἀκονίζω καὶ μένει ἀκούτη Μεσσήν. || Φρ. Τὸ σπαθὶ κόψε κόψε ἔγινε ἀκούτη (παρῆλθεν ἡ δύναμις ἡ ἐποχὴ τινος) Λάστ.

ἀκοῦτος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. acuto.

Ὁξύς, ὀξύτονος, ἰδίᾳ ἐπὶ φωνῆς καὶ μουσικῆς.

ἄκουτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀκ ο ὦ παρὰ τὸ θέμ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀκουσθεῖς.

